

Ősz

Esőtől pityeregnek a fák,
Gyöngyök görögnek a gallyakon.
Zuhanáskor csillantják még őket a lámpák,
Utána kopognak a járdán monoton.

Sötét vacogtatja a szíveket.
De simogat még lágy fényeivel az ősz,
Mint impresszionista kavarja a színeket,
A fák szép ruháin, melyeket játszi szél redőz.

Az ősz másnak talán az elmúlás lehelete,
A sírig tartó komor szürke levélhullás.
Nekem pasztellszínek, a nap langy melege,
A perzselő nyár után a megnyugvás.

Ásító ködben menekülő magány,
Telet idéző szürkeségét oldja.
A reménykeltő jövőt övező talány,
A tea gőzén átderengő lélek mosolya.

Búcsú a nyártól

A föld napraforgószer szuronyt szegezve,
Várja az őszt, beszívva mélyen a tél lehetőségét.
Az idő az életet, mint kék szőlőt szemezve,
Issza a kicsorgó vörös nektárt, akár hegy levét.

Ködből sálat tekernek nyakuk köré a hegyek,
Folyókon csorog le az utolsó meleg napfény.
A fonnyadó táj térdelve mutatja, merre megyek,
Csak a daráló végzi zörögve dolgát, oly serény.

Csak ennyi volt? Morgok megannyi őszi árnnal,
Csendben elosont, el sem búcsúzva itt hagyott?
Mi történt a fénylő, zsongó étellel teli nyárral?
A szív, mint érett, puha csipkebogyó, már fagyott.

De a vén platán, gyűrűin számolja az éveket,
Legyint, itt voltam előtted, utánad is leszek.
Bár fejem őszbe hajló, szél fosztja a leveleket,
Ha jön a tavasz, ismét zöld köpönyeget veszek.

Az élet körhintája forog galaxisok spirálkarjain,
Szóródva szét bolygók milliárdjain, keresve
Értelmet, elméleteket ötölve, merengve sajátjain,
Ölve a létezést, omlik boldogan sírba szeretve.

Ahogy évezredekén át gyermekek váltják szüleik,
Felettük mindenkor ugyanaz a nap ragyog.
Zúduljon kénköves eső, özönvíz. Új élet születik,
Az igazság örök: szeretek, tehát vagyok.